

Cartea lui Daniel - Numărul o sută șaptesprezece

Dezvăluirea iminentei Legi Duminicale: o analiză tipologică a semnului de a fugi

Jeff Pippenger
2024-03-05

Sora White imenyekanisha itegeko rigiye kuza vuba ryerekeye ku Cyumweru nk’“ikimenyetso,” cyashushanyijwe mbere n’ingabo z’Abaroma zagose Yerusalemu mu mwaka wa 66; kandi mu kubikora, aragaragaza itsinda rifite amaso ariko ritabona, n’amatwi ariko ritumva.

„Veșnicia se întinde înaintea noastră. Cortina este pe punctul de a fi ridicată. Noi, cei care ocupăm această poziție solemnă și plină de răspundere, ce facem, la ce ne gândim, de ne agățăm de iubirea noastră egoistă pentru comoditate, în timp ce suflete pier în jurul nostru? Au devenit inimile noastre cu totul împietrite? Nu putem simți sau înțelege că avem o lucrare de făcut pentru mântuirea altora? Fraților, faceți voi parte din acea categorie care, având ochi, nu vede, și având urechi, nu aude? Oare în zadar v-a dat Dumnezeu cunoașterea voii Sale? Oare în zadar v-a trimis avertizare după avertizare? Credeți declarațiile adevărului veșnic cu privire la ceea ce este pe punctul de a veni asupra pământului, credeți că judecățile lui Dumnezeu atârnă deasupra poporului și puteți încă să stați în tihnă, leneși, nepăsători, iubitori de plăceri?”

„Acum nu este vremea ca poporul lui Dumnezeu să-și fixeze afecțiunile sau să-și adune comoara în lume. Nu este departe timpul când, asemenea ucenicilor de la început, vom fi siliți să căutăm un refugiu în locuri pustii și singuratice. După cum asediul Ierusalimului de către armatele romane a fost semnalul fugii pentru creștinii iudeeni, tot astfel preluarea puterii de către națiunea noastră prin decretul care impune sabatul papal va fi pentru noi o avertizare. Atunci va fi timpul să părăsim marile orașe, în vederea părăsirii celor mai mici pentru locuințe retrase în locuri izolate printre munți.” Testimonies, volumul 5, 464.

Legea duminicală care va veni în curând în Statele Unite este semnalul de avertizare (semnul) „de a părăsi marile orașe, ca pregătire pentru a le părăsi pe cele mai mici, spre cămine retrase în locuri izolate, printre munți”. Adventismul laodicean este, în mare parte, neconștient că criza legii duminicale din Statele Unite împlinește „semnul” despre care se vorbește în Tragedia veacurilor. El este prefigurat de „semnul” de la începutul celor trei ani și jumătate. „Semnul” care s-a împlinit la primul asediu al Ierusalimului, adus în anul 66, și el prefigurează „stindardul” care este înălțat la legea duminicală ce va veni în curând.

Distrugerea efectivă a Ierusalimului a fost dusă la îndeplinire de Titus în anul 70 d.Hr., iar asediul lui Titus fusese mai întâi prefigurat în asediul lui Cestius din anul 66 d.Hr., căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul unui lucru. Asediul de început al lui Cestius era „semnul” de a fugi pe care îl dăduse Isus, nu asediul lui Titus. Unul era asediul de la început, celălalt era asediul de la sfârșit.

“Niciun creștin nu a pierit în distrugerea Ierusalimului. Hristos le dăduse ucenicilor Săi avertizarea, iar toți cei care au crezut cuvintele Lui au vegheat după semnul făgăduit. „Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști”, a spus Isus, „atunci să știți că pustiirea lui este aproape. Atunci cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți, iar cei ce vor fi în mijlocul lui să iasă afară.” Luca 21:20, 21. După ce romanii sub conducerea lui Cestius au înconjurat cetatea, au abandonat pe neașteptate asediul tocmai când totul părea favorabil unui atac imediat. Cei asediați, deznădăjduind de izbânda împotrivirii, erau pe punctul de a se preda, când generalul roman și-a retras trupele fără cel mai mic motiv aparent. Dar providența plină de îndurare a lui Dumnezeu călăuzea evenimentele spre binele propriului Său popor. Semnul făgăduit fusese dat creștinilor care vegheau, iar acum li se oferea tuturor celor ce voiau prilejul de a asculta avertizarea Mântuitorului. Evenimentele au fost astfel cârmuite încât nici iudeii, nici romanii să nu împiedice fuga creștinilor. La retragerea lui Cestius, iudeii, ieșind în grabă din Ierusalim, au pornit în urmărirea armatei sale care se retrăgea; și, în timp ce ambele forțe erau astfel pe deplin angajate, creștinii au avut ocazia să părăsească cetatea. În vremea aceea, și ținutul fusese curățit de vrăjmași care ar fi putut încerca să le taie calea. La vremea asediului, iudeii erau adunați la Ierusalim pentru a ține Sărbătoarea Corturilor și astfel creștinii din întreaga țară au putut să scape fără a fi tulburați. Fără întârziere, au fugit într-un loc de siguranță — cetatea Pella, în ținutul Perea, dincolo de Iordan.” Tragedia veacurilor, 30.

Asediul Ierusalimului de către Cestius, în anul 66, a împlinit „semnul” de avertizare pe care Hristos îl consemnase pentru creștinii acelei istorii, însă asediul lui Titus, din anul 70 d.Hr., nu a oferit niciun „semn” pentru a fugi. În acel asediu nu mai rămăsese niciun creștin în cetate, iar acel din urmă asediu a dus la distrugerea Ierusalimului, și, în distrugerea Ierusalimului, „niciun creștin nu a pierit”, căci creștinii fugiseră la începutul acelei istorii.

„Forțele iudaice, urmărindu-l pe Cestius și armata sa, au căzut asupra ariergărzii lor cu o asemenea înverșunare, încât îi amenințau cu nimicirea totală. Cu mare greutate au izbutit romanii să-și efectueze retragerea. Iudeii au scăpat aproape fără pierderi și, cu prada lor, s-au întors în triumf la Ierusalim. Totuși, acest succes aparent nu le-a adus decât rău. I-a însuflat acel spirit de împotrivire încăpățânată față de romani, care a adus curând o nenorocire de nespus asupra cetății osândite.

„Înfrișătoare au fost nenorocirile care s-au abătut asupra Ierusalimului când asediul a fost reluat de Titus. Cetatea a fost încercuită în timpul Paștelui, când milioane de iudei erau adunați înăuntrul zidurilor ei.” Tragedia veacurilor, 31.

De la sărbătoarea Corturilor din anul 66 până la Paștele din anul 70 sunt trei ani și jumătate, care, în sens profetic, înseamnă o mie două sute șaiszeci de zile. Din anul 66 până în anul 70, Roma păgână a călcat în picioare sanctuarul și oștirea, întocmai după cum Roma papală a călcat în picioare cetatea sfântă timp de patruzeci și două de luni, din anul 538 până în 1798.

Dar curtea care este în afara templului las-o deoparte și nu o măsoară; pentru că a fost dată neamurilor: și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Apocalipsa 11:2.

Atât Roma păgână, cât și Roma papală au călcat în picioare Ierusalimul timp de o mie două sute șaiszeci de zile (ani), identificând astfel faptul că Roma modernă va călca în picioare Ierusalimul

spiritual al zilelor din urmă pentru o perioadă simbolică de o mie două sute șaiszeci de zile. Acea perioadă simbolică va începe la legea duminicală care urmează să fie promulgată în curând în Statele Unite, când rana de moarte este vindecată.

Și am văzut unul dintre capetele lui ca și cum ar fi fost rănit de moarte; dar rana lui de moarte a fost vindecată. Și tot pământul se mira după fiară. Și s-au închinat balaurului, care i-a dat putere fiarei; și s-au închinat fiarei, zicând: Cine este ca fiara? și cine poate să facă război cu ea? Și i s-a dat o gură care rostea lucruri mari și hule; și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Apocalipsa 13:3–5

Simbolicele patruzeci și două de luni ale persecuției papale sunt „ceasul” crizei legii duminicale. Acest „ceas” începe cu un „semn” (steagul) și se încheie cu „semne”. „Semnul” steagului, la legea duminicală, îi va face pe toți creștinii care se mai află încă în Babilon să fugă la muntele cel slăvit și sfânt, care a fost înălțat (ridicat) deasupra celorlalte dealuri.

Și se va întâmpla în zilele de pe urmă, că muntele casei Domnului va fi întemeiat pe vârful munților și se va înălța deasupra dealurilor; și toate neamurile vor curge spre el. Și multe popoare vor merge și vor zice: Veniți și să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov; și El ne va învăța căile Sale, iar noi vom umbla pe cărările Lui: căci din Sion va ieși legea, și cuvântul Domnului din Ierusalim. Isaia 2:2, 3.

Kutoroka mu mijyi ku bw'itegeko rishyiraho ugusenga ku Cyumweru byagereranyijwe n'uguhunga kw'Abakristo mu mwaka wa 66, ndetse n'uguhunga kw'itorero mu mwaka wa 538 igihe ryahungiraga mu butayu.

Și femeia a fugit în pustie, unde are un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șaiszeci de zile. Apocalipsa 12:6.

Distrugerea Ierusalimului, de la primul asediu până la ultimul, a durat trei ani și jumătate, dar un mesaj de avertizare cu privire la nimicirea care avea să vină a fost dat timp de șapte ani: trei ani și jumătate înainte de primul asediu și trei ani și jumătate după.

„Toate prezicerile date de Hristos cu privire la distrugerea Ierusalimului s-au împlinit întocmai. Iudeii au trăit adevărul cuvintelor Sale de avertizare: «Cu ce măsură măsurați, cu aceea vi se va măsura din nou.» Matei 7:2.

„Au apărut semne și minuni, prevestind nenorocire și pieire. În miezul nopții, o lumină nefirească a strălucit deasupra templului și a altarului. Pe nori, la apusul soarelui, se vedeau înfățișate care și oameni de război adunându-se pentru luptă. Preoții care slujeau noaptea în sanctuar au fost îngroziți de sunete tainice; pământul s-a cutremurat și s-a auzit o mulțime de glasuri strigând: «Să plecăm de aici.» Marea poartă de răsărit, care era atât de grea încât cu greu putea fi închisă de douăzeci de oameni și care era asigurată cu zăvoare uriașe de fier, înfipte adânc în pavajul de piatră masivă, s-a deschis la miezul nopții, fără vreo intervenție văzută.—Milman, The History of the Jews, book 13.

„Timp de șapte ani, un om a continuat să străbată în sus și în jos străzile Ierusalimului, vestind nenorocirile care aveau să vină asupra cetății. Zi și noapte intona acel jalnic cântec funebru:

„Un glas din răsărit! un glas din apus! un glas din cele patru vânturi! un glas împotriva Ierusalimului și împotriva templului! un glas împotriva mirilor și a mirelor! un glas împotriva întregului popor!” — Ibid. Această ființă ciudată a fost aruncată în temniță și biciuită, dar nici o plângere nu i-a scăpat de pe buze. La insultă și batjocură răspundea numai: „Vai, vai de Ierusalim!” „vai, vai de locuitorii lui!” Strigătul său de avertizare n-a încetat până când a fost ucis în timpul asediului pe care îl prevestise.” Tragedia veacurilor, 29, 30.

Distrugerea finală a Ierusalimului literal, în anul 70, a fost precedată de „semne și minuni” care identificau „dezastrul și pieirea”. „Semnele” de avertizare s-au manifestat timp de trei ani și jumătate înainte de primul asediu și pe parcursul celor trei ani și jumătate care au dus la distrugere. „Semnele” (la plural) care indicau distrugerea ce urma să vină nu erau „semnul” de avertizare pentru a fugi, ci o proclamare a închiderii iminente a timpului de probă.

În călcarea în picioare a Ierusalimului spiritual din 538 până în 1798, „semnul” de avertizare pentru a fugi a fost atunci când urâciunea pustiirii a fost când „omul fărădelegii” a fost „descoperit”, ca „fiul pierzării; Cel ce se împotrivește și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de ceea ce este obiect de închinare; așa încât el, ca Dumnezeu, șade în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.”

De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, stând în locul sfânt, (cine citește să înțeleagă.) Matei 24:15.

Când creștinii acelei istorii au recunoscut acel „semn”, au fugit în pustie pentru o mie două sute și zece ani.

„A fost nevoie de o luptă disperată pentru ca aceia care voiau să rămână credincioși să stea neclintiți împotriva amăgirilor și urâciunilor care erau deghizate în veșminte sacerdotale și introduse în biserică. Biblia nu era acceptată ca standard al credinței. Doctrina libertății religioase era numită erezie, iar susținătorii ei erau urâți și proscriși.”

“După un conflict îndelungat și aspru, cei puțini credincioși au hotărât să rupă orice legătură cu biserica apostată, dacă aceasta refuza în continuare să se elibereze de minciună și idolatrie. Ei au văzut că despărțirea era o necesitate absolută, dacă voiau să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu. Nu îndrăzneau să tolereze rătăcirii fatale pentru propriile lor suflete și să dea un exemplu care ar fi primejduit credința copiilor și a copiilor copiilor lor. Pentru a asigura pacea și unitatea, erau gata să facă orice concesie compatibilă cu credințioșia față de Dumnezeu; dar simțeau că până și pacea ar fi fost cumpărată prea scump prin jertfirea principiului. Dacă unitatea putea fi asigurată numai prin compromiterea adevărului și a neprihănirii, atunci să fie deosebire, și chiar război.” Tragedia veacurilor, 45.

La apropiación a la conclusión de los mil doscientos sesenta años de persecución papal estuvo acompañada de “señales” (en plural), y, como ocurrió con las “señales” al final de los mil doscientos sesenta días durante los cuales la Roma pagana holló la Jerusalén literal, aquellas “señales” no eran señales para huir.

„Mântuitorul dă semne ale venirii Sale și, mai mult decât atât, fixează vremea când va apărea primul dintre aceste semne: «Îndată după necazul acelor zile, soarele se va întuneca, și luna

nu-și va da lumina ei, și stelele vor cădea din cer, și puterile cerurilor se vor clătina; și atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului; și atunci toate semințiile pământului se vor tânguși și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și mare slavă. Și El va trimite pe îngerii Săi cu sunet mare de trâmbiță, și ei vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă.»”

“À la fin de la grande persécution papale, déclara le Christ, le soleil devait s’obscurcir, et la lune ne devait plus donner sa lumière. Ensuite, les étoiles devaient tomber du ciel. Et Il dit : ‘Instruisez-vous par une parabole tirée du figuier : lorsque ses branches deviennent tendres, et qu’il pousse des feuilles, vous savez que l’été est proche ; de même, vous aussi, quand vous verrez toutes ces choses, sachez qu’Il est proche, à la porte même.’ Matthieu 24:32, 33, marge.”

„Hristos a dat semne ale venirii Sale. El declară că putem ști când este aproape, chiar la uși. El spune despre aceia care văd aceste semne: «Neamul acesta nu va trece până se vor împlini toate aceste lucruri.» Aceste semne au apărut. Acum știm cu siguranță că venirea Domnului este aproape. «Cerul și pământul vor trece», spune El, «dar cuvintele Mele nu vor trece.»”
Hristos, Lumina lumii, 631, 632.

Când „cei trei ani și jumătate ai călcării în picioare a Ierusalimului” de către Roma papală se apropiau de sfârșit, a avut loc o serie de „semne”, care au identificat venirea lui Hristos și au inaugurat istoria millerită. Istoria millerită urmează să se repete până la ultima iotă în zilele din urmă. Acele „semne”, care au apărut la „încheierea mării persecuții papale”, fuseseră prefigurate de „semne” care au apărut la încheierea celor trei ani și jumătate ai călcării în picioare a Ierusalimului, din anul 66 până în 70, de către Roma păgână. Prin urmare, pe temelia a doi martori, va exista un „semn” al steagului care este ridicat în ceasul marelui cutremur, care este semnul de avertizare pentru a fugi în istoria Romei moderne, și vor exista, de asemenea, „semne”, la plural, care au loc la încheierea perioadei de persecuție a Romei moderne în zilele din urmă.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Citiți capitolul 21 din Luca. În el, Hristos dă avertizarea: «Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva inimile voastre să fie îngreunate de îmbuibare, de beție și de îngrijorările vieții acesteia, și ziua aceea să vină peste voi pe neașteptate. Căci va veni ca o cursă peste toți cei ce locuiesc pe fața întregului pământ. Vegheați deci și rugați-vă întotdeauna, ca să fiți socotiți vrednici să scăpați de toate aceste lucruri și să stați înaintea Fiului omului» (Luca 21:34–36).”

„Semnele vremurilor se împlinesc în lumea noastră, totuși bisericile sunt, în general, înfățișate ca dormind. Să nu luăm noi oare avertizare din experiența fecioarelor neînțelepte, care, atunci când s-a auzit strigarea: «Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare», au descoperit că nu aveau untdelemn în candelile lor? Și, pe când se duceau să cumpere untdelemn, mirele a intrat la ospățul de nuntă împreună cu fecioarele înțelepte, iar ușa s-a închis. Când fecioarele neînțelepte au ajuns la sala ospățului, au primit un refuz neașteptat. Stăpânul ospățului a declarat: «Nu vă cunosc.» Ele au fost lăsate afară, stând pe strada goală, în întunericul nopții.”
Manuscript Releases, volumul 15, 229.